

ка нѣкоя ги подучила да отидатъ въ Цариградъ при нѣкой си ходжа. Той щѣлъ да имъ даде книжка, която щѣла да ги отведе на мѣстото, кждето се крие вампирътъ, за да го погубятъ.

Дръпналъ се самъ дѣдо Хаджия, та въ Цариградъ. Ходжата го поразпиталъ за пакоститѣ, които вампирътъ правилъ, па се захлупилъ по очи върху едно шарено чердже, та се молилъ до като слънцето залѣзло. Следъ това съ вжгленъ написалъ нѣщо на една бѣла книжка и я далъ на дѣда Хаджия.

— Изковете си деветъ шиша отъ вехто желѣзо, — казалъ ходжата. — Следъ това вържете тази книжка съ червенъ конецъ и на върхъ Тодоровъ день я пуснете! Тя ще започне да хвърчи, а вие по нея. Дето се залепи, тамъ е вампирътъ. Тогава ще почнете да мушкате съ шишоветѣ. Ще мушкате, до като кръвъ потече.

Върналъ се хаджията. Събралъ цѣло село и имъ разправилъ, какво е заржчалъ ходжата. Поржчали шишоветѣ и на Тодоровъ день пуснали книжката. Било следъ черква. Конецътъ, съ който завързали книжката, държалъ епитропътъ. Тя се понесла къмъ гробищата, а всички по нея. Книжката хвърчала, обикаляла, докато най-последно се залепила на черницата, за която ме питашъ. Тогава наобиколили черницата и започнали да мушкатъ съ шишоветѣ. Три часа време мушкали. Направили на решето стъблото на черницата. А отъ дупкитѣ потекло нѣщо жълго-червено. И днесъ още личатъ по кората на черницата бележитѣ отъ шишоветѣ и водитѣ кръвъ, които сега сж почернѣли.

Отъ тогава тази черница се нарича Кървавата черница.

Е. Кювлиевъ.

Горчивата сълза.

Облѣчени въ топли, зимни палта, Живко и Нини мързеливо крачиха изъ улицата. Отдавна ги бѣха пуснали отъ училище, но тѣ още се бавѣха и зяпаха ту по витринитѣ, ту се спираха да четатъ голѣмитѣ афиши предъ киното.

Когато се канѣха да прекосятъ трамвайната линия, за да минатъ на отсрѣщния тротоаръ, нѣкой извика Нини по име.